

Formand, ellers vilde jeg have sagt et Par Ord om hele den i Udvalget anvendte Fremgangsmaade. Jeg vil ellers sige til det ærede Medlem: Vis os vor Tro af det ærede Medlems Gjærninger (Munterhed; Afbrudelse.) Ja, jeg vilde have sagt „sin“ Tro; jeg turde jo ikke sige „Din“, da vi ikke ere Dus, derfor samlede jeg noget efter Udtryk. Men saalænge det ærede Medlem ikke er kommen i Gjærningen med, hvad han vil, saa tillader jeg mig at nære nogen besteden Tvivl om, hvad han egentlig vil. — Saa talte det ærede Medlem flere Gange om den nervøse Stilling, vi vare i, naar vi tænkte paa Kjøbenhavns Befæstning. Jeg tilstaaer, at jeg forundrede mig noget over det ærede Medlem, thi i samme nervøse Stemning har det ærede Medlem været i abstillige Aar, og det er maaske netop paa Grund af, at der er kommen en større Nervøsitet over ham nu, at han ikke kan se, hvad der staar i Motiverne, eller ogsaa har han samlet sig mere Kraft til at modstaa, hvad der staar i Motiverne; thi enten man har et Forslag, forelagt i Thinget, eller man har det i Motiverne, kommer det tilnærmelsesvis ud paa Et, nemlig derved, at man ser, at selve Forslaget, der ligger for os, er udarbejdet med Kjøbenhavns Befæstning for Die. Det kan det ærede Medlem ikke komme bort fra, hvor Meget han end søger at komme bort derfra. Dernæst siger det ærede Medlem, at han fandt det i allerhøieste Grad forunderligt, for det Første at man vilde anke over, at Regjeringen ikke har viist nogen Smøbekommen. Jeg sad meget opmærksom og ventede paa at faae at høre, hvilken Smøbekommen den høie Regjering har viist os overfor dette Spørgsmaal, thi naar jeg kommer til at tænke over den høitærede Krigsministers Udtalelser i Landstthinget, finder jeg ikke deri nogen større Smøbekommen, thi hans Udtalelser i Landstthinget — jeg har dem ikke liggende for mig, men min Sukommelse skulde svigte mig meget, om jeg skulde tage fejl — løb end ogsaa paa, at han end ikke var tilfreds med Folkethingets Svires Stilling til Forslaget, og naar man hører saadanne Udtalelser fra den høitærede Krigsminister, tror jeg, man har Ret til at sige, at der ikke er viist nogen større Smøbekommen fra hans Side overfor Folkethinget. Dernæst maa jeg ogsaa fastholde med Hensyn til Sagens Afgjørelse i Fellesudvalg, at det er noget Nyt, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nu vil have indført. Jeg kunde til Nød forstaa det ærede Medlem, dersom vi havde staaet saaledes, at Forslaget om en Hærrævision var kommet fra Folkethinget, og at Landstthinget havde støttet dette Forslag, men at man havde gjort Modstand fra Regjeringens Side. Jeg kunde forstaa, at man saa vilde have studt sig ind under et Fellesudvalg og saaledes komme til en afgjørende Slutning af det Hele (Verg: Der staar i Grundloven; Uoverensstemmelse mellem begge Thing!).

Det er ikke det, jeg taler om, men jeg taler om, hvorledes vi staa overfor hinanden her. Spørgsmaalet er her i dette Dieblif, om dette overfor en Hærrævision er absolut nødvendigt, fra Folkethingets Side betragtet, eller om det er mere absolut nødvendigt, set fra Ministeriets Side. Nu vil jeg sige overfor det ærede Medlem, at jeg har hørt den høitærede Krigsminister sige, at selv om vi ingen Hærrævision kunde faae iaar, kunde det, vi havde, bruges. Hvorfor skal man saa gaa en Vej, hvortom jeg tror næsten Alle ere enige, maaske det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds alene undtagen, at den er uehelig, og som vil gøre til, at dersom der kommer Noget ud af Fellesudvalget, bliver det af den Bessaffenhed, at hverken Hæren eller vi Andre ere tilfredse med det; det vil blive den sandsynlige Følge af, hvad der vil fremgaa af et Fellesudvalg. For det Trede sagde det ærede Medlem, at han forundrede sig over, at vi tale Noget om, at Beskaffningen skal afspørges. Det forundrer mig ikke saa lidt, naar jeg kommer til at sammenholde det ærede Medlems mange Udtalelser under 2den Behandling om Respekten for Valgdagen af 3die Januar. Derfor kunde det maaske være ønskeligt, at man kunde faae en anden Valgdag, hvorfor det ærede Medlem ogsaa kunde faae Respekt, og det kunde være, at denne Valgdag kunde faae et saadant Udfald, at det ærede Medlem kunde faae noget mere Respekt for den, end vi indrømme, det er nødvendigt for Diebliffet at have for den 3die Januar, thi denne stadige Paaberaabelse fra det ærede Medlems Side af, at han nu staar i Mindretal, er en forunderlig Paaberaabelse, det tilstaaer jeg; thi man er ikke i Mindretal længere end, jeg havde nær sagt, man selv vil. Dersom man søger Overenskomst med sine Modstandere og faar et Flertal om et Lovforslag, er man ikke Mindretal længere. Det har jo det ærede Medlem foreholdt os saa mange Gange iaar, at Respekten for Valgdagen gjorde, at han vilde søge Overenskomst, og hver Gang saa det ærede Medlem har havt Flertallet med sig, kan han jo ikke længere tale om Mindretal. Men det, man altid maa gaa ud fra, maa være dette, at man maa have bestemte Principer at holde sig til, enten man saa staar i Flertal eller i Mindretal. Det er ganske vist, at, naar man er overfient ved Sagens 2den Behandling, er det et Mindretals Pligt at søge at redde saa meget som muligt, men et Mindretal bør saa længe som muligt søge at hævde sin Mening. Det kan jeg aldrig fragaa, selv om jeg skulde komme til at staa i et meget forsvindende Mindretal. Jeg kan derfor aldrig være enig med det ærede Medlem, naar han taler om den Respekt, han har for den 3die Januar, fordi den ikke skaffede ham et Flertal. (En Stemme: Det kan en Valgdag aldrig staffe ham). Ja, det vil ogsaa jeg haabe. Jeg har den samme Opfattelse, som det ærede Medlem